

3. roman gimnazijec govori o najstniškem nasilju. O fantu, za katerega so prepričani, da je ubil svojega najboljšega prijatelja, je zato po krivem poslan v prevzgojni dom radeče in tam zaprt s pravimi nasilneži, ki ga želijo čimbolj izkoristiti v svoje dobro. Čeprav sem prebrala že veliko knjig, v nobeni nisem zasledila takšne krivičnosti, nikjer se nisem ob branju spraševala: ali je življenje res tako kruto? In v nobeni knjigi do zdaj še nisem brala o nasilju nad starejšimi.

4.

- že na začetku romana peter opisuje sodno dvorano, v kateri sedi. Opiše dogajanje, katero te povleče v branje. Najprej nisem vedela o čem se gre, ampak kmalu sem se že vživela v zgodbo in čakala, kdaj bo peter spregovoril. Bila sem zmedena, ker ni zmogel povedati nič v svojo obrambo in je bil že prepričan, da ga bodo obsodili. Doživel je govorno blokado zaradi šoka, ki ga je doživel zaradi prijateljeve smrti. Petra ni nihče razumel. le mama mu je verjela, da ni on kriv za smrt prijatelja.

-Naslednji odlomek, ki me je pretresel, je del, ko Peter udari svojo mater. Hkrati sem ga razumela, a ob enem nisem verjela, da je lahko to storil. mama ga je hotela zaščititi pred težavami, ki jih je imel že dovolj, a on je videl rešitev ravno v bežanju. Prizadel me je stavek, ko mama govori o njenem žrtvovanju za svojega sina, a jo on utiša s svojo roko in zakriči nanjo. Bila je nemočna in gotovo zelo razočarana nad svojim otrokom. Sočustvovala sem z njo, ko se je bala, kaj bo storila ko bo Peter odpotoval in bo ostala sama. Brez denarja in doma. Tudi če imaš družino in prijatelje, lahko kar naenkrat ostaneš sam. »treščil sem z vrati in se ustavil še ravno dovolj, da sem slišal škrtanje ključa v ključavnici, sesedanje telesa ob vratih in pridušeno ihtenje.«

-Dogajanje v kleti, seznanjanje Petra s najstarejšimi dvanajstimi gojenci me je zelo zgrozilo. Smilil se mi je, saj je bil nemočen proti ducatu nasilnih najstnikov, tudi starejših od njega, ki so ga dejansko stisnili v kot. Nisem vedela, da so lahko novinci v prevzgojnim domu tako ogroženi. Najbolj so se mi zdeli žalostni tisti deli, v katerih je peter začel razmišljat o mami. Kar naenkrat, sredi besedila se jasno vidi, kako mu je žal za vse hudo, kar ji je storil. »mami leži pred menoj, veke zatrepetajo, z očmi se ujame kot s trnkom vame. Mami...«

-Peter in polona sta se mi zdela srečen par. »Njena bližina me je pomirjala, prijalo mi je, da me prepoji njen vonj, name je delovala tako čudno in neznano, kot še nihče dotlej. Bal sem se občutkov, ki so me prevevali, in vleklo me je naprej, da odkrijem nov vpliv, ki ga ima name.« Kljub vsem težavam s poloninimi starši in petrovim prevzgojnim domom, sta se videvala in imela rada. Čeprav nimam podobnih izkušenj kot ona dva, sem se lahko vživela v njuno vlogo ko sta se morala raziti. Bila sem zelo potrta, saj sem vedela, da ne bo med njima nikoli več tako kot je bilo. polona je gotovo zasovražila starše, kateri so mislili da ji bodo naredili dobro, če ju ločita. Polona mu je zaupala, saj je prvo spolno izkušnjo delila z njim. Ko sem brala ta odlomek, sem bila vesela, saj sem vedela da e imata rada in da si to želita oba.

- med odlomki, ki opisujejo nasilje, denimo del, ki me je najbolj pretresel-dogajanje v jedilnici-sem čutila napetost v sebi, zgrozila sem se nad vsako novo vrstico. Peter se mi je smilil, ker je želel pomagati pazniku, a je bil nemočen proti ostalim gojencem. Kar nisem mogla verjet, da imajo otroci tako radi nasilje in mučenje. Vedela sem, da najstnike zanima

orožje, ampak resnično nisem pričakovala, da so v prevzgojnih domovih že tako daleč, da ga tudi uporabljajo-in to ne za obrambo ampak za napad. Branje takih odlomkov je bilo zanimivo, ampak zelo žalostno. »nosilo me je kakor na ladji, sem ter tja, premetavalo me je, mimogrede sem skupil udarec ali dva iz gmote, ki se je penila okoli mene.«

5. roman se začne z opisom sodne dvorane. Sedemnajstletni gimnazijec Peter je obsojen na prevzgojni dom radeče zaradi povzročitve smrti Tadeja Rozmana iz malomarnosti. Peter doživi govorno blokado in se na sodišču ne more braniti. Po sodni razpravi petrovi mami zasežejo stanovanje, zato se mama more odseliti, saj nima več moža. Peter čez nekaj časa odide v radeče na prestajanje kazni, hkrati pa gre mama v tujino, kjer se kasneje spet poroči. V prevzgojnem domu se peter sooči s krutim življenjem, saj je zaprt s nasilnimi gojenci, ki se znašajo tudi nad njim. Neke noči ga starejši fantje pretepejo tako močno, da mora peter nekaj časa preživeti v bolnici, kjer spozna zdravnico Metko Novak. Ko ozdravi, se začne iz doma voziti v gimnazjo Celje, kamor je kazensko prešolan. Najprej je zelo osamljen, kmalu pa spozna sošolko polono, kateri začne pomagati pri matematiki. Ko jo inštruirata matematiko se zaljubita, čemur močno nasprotujejo Polonini starši. Zato starši polono prešolajo na drugo gimnazijo, kjer si najde novega fanta. Metka, ki je nekaj let tudi sama živela v prevzgojem domu, ga od vseh najbolj razume, a ga noče pomilovati. Stoji mu ob strani v nasilnem okolju Radeč in mu pomaga pri boju za pravico. Pomaga mu napisati pritožbo na premestitev, po pretepu v vzgojnem domu je bil namreč obsojen na mladoletniški zapor. Petrov bivši prijatelj suhi je umrl v bolnišnici in zdravnikom pred smrtjo povedal, da je on kriv za smrt tadeja in ne peter. Zato se na sodišču vse razreši in morda bodo nazaj dobili tudi stanovanje.

6. ko sem začela brati ta roman, sem pomislila, da je peter ta fant, katerega bo knjiga opisovala kot zelo nasilnega. To sem menila zaradi odnosa do mame, in nenazadnje zaradi sojejnja na sodišču. Že kmalu, po kakšnem poglavju, sem ugotovila, da sem se zmotila in da je peter v bistvu žrtev vsega hudega. Menim, da ni bil sam kriv za skoraj nič, kar se je zgodilo in da je bil obsojen po krivici. Vsi so ga obravnavali za nasilneža in zato se mi je zelo smilil. Čutila sem odpor do vseh, ki so ga obdolžili po krivem, čeprav večina ni imela druge izbire. Tudi sama bi tako razmišljala, če ga ne bi spoznala iz njegovega vidika. Peter se je zaradi dogodkov okoli sebe in vseh, kateri so mislili, da je morilec ali pretepač, začel o sebi misli enako. Ni imel več take samozavesti in prepričanja vase. Ni vedel več kdo je.

7. peter janežič se od sovrstnikov zelo razlikuje in jim je hkrati tudi zelo podoben. Podobni so si zaradi zabavanja, popivanja, druženja... razlik pa je več, saj je vsak posameznik drugačen. Do punc ima bolj spoštljiv odnos kot njegovi prijatelji, tudi nasilen ni toliko, kot so fantje v domu. Do šole goji posebno ljubezen, kar skoraj noben najstnik ne. Majhnih razlik je veliko, ne da se vseh naštetih.

8. sodna dvorana je opisana negativno, kot jo doživlja mladoletni Peter. Vsakič, ko gre na sodišče, gre s težjim srcem. Ve, da se na sodišču ne dogaja nič dobrega. Če ne bi ničesar zagrešil, nebi moral biti tam.

Sodnike in tožilce opisuje s negativnim odnosom.

Petrova družina je popolnoma ravsuta. starša sta ločena, mama je nezrela osebnost, ki na sina velikokrat odlaga svoje probleme, odhaja, ko jo najbolj potrebuje, oče ima novo ženo in hčer, petra pa sovraži in ga ignorira. Na nekaterih delih knjige se zazdi, da mame ne mara, velikokrat pa izgleda, da mu je žal za vse, kar ji je slabega storil. Vedno, ko je dobival udarce od vrstnikov v domu, je podoživljal nasilnost očeta do matere.

V prevzgojnem domu doživi nasilje. Tam tolpe starejših izsiljujejo mlajše, jim grozijo in pretepajo. Tudi peter je velikokrat tepen, a mu nihče ne pomaga. Zaradi prisilnega prinašanja

droge nasilnežom pade v še večje težave. V domu se s nobenim ne spoprijatelji, vsi so mu sovražniki. Prijatelje je imel še preden je bil obtožen na prevzgojni dom radeče, a jih je kasneje(alii prej) izgubil.

Šola mu je pomenila beg pred resničnostjo. Ker je peter nadpovprečno nadarjen dijak, je njegov odnos do znanja drugačen kot pri večini najstikov, kaj šele drugih prestopnikov. Njegova največja ljubezen je matematika, kar opazi tudi profesorica. Peter si ne bi predstavljal prepovedi obiskovanja gimnazije ne samo zaradi polone ampak tudi zaradi želje po znanju.

9. konec je zame definitivno optimističen, saj se vse lepo razplete (razen smrti Suhega in petrove preteklosti v domu...). Na koncu romana je peter oproščen vsega, za kar je bil obtožen, v besedilu je tudi razvidno, da bosta s mamo dobila nazaj tudi stanovanje, katerega so jima vzeli. Gimnazijec sodnici pove tudi, da ga zelo zanima matematika in fizika in da ju bo najbrž študiral. Videti je, da se jima z mamo obeta svetla prihodnost.

10. mislim, da je prvoosebni pripovedovalec pri tem romanu zelo pomemben, saj nam prikaže zgodbo iz njegovega vidika. Že v šestem uprašnju sem odgovorila, da ne razmišljam enako kot določeni liki zgodbe, a to samo zato, ker zgodbo pripoveduje peter. Če bi bil roman pisan v tretji osebi, ne bi besedilo dobilo pravega učinka, pa tudi petru nebi bralec veljtel. Prepričan bi bil, da je zagrešil vse, za kar je bil obsojen. Besedilo ne bi bilo takšno, kot je.

*« peter! Si to ti?« sem vznemirjeno zavpila, da bi me med množico hrupnih ljudi slišal. Obrnil se je, in iskal oči, ki so ga iskale. Pogledal je tudi mene, a se njegov pogled ni ustavil, pohitel je naprej proti šoli. Stekla sem za njim, zdaj sem vedela da je to on. Peter janežič, fant v katerega sem se zaljubila. Prvič in zadnjič sem čutila do moškega takšen magnet. Končno sem prišla do njega in ga zgrabila za aktovko.

»peter! Se me spomniš?«

Zijal je vame, kot da bi me ne poznal. Začutila sem nelagodje; seveda, saj nisem bila tako posebna, da bi se me zapomnil. Takrat pa se mu je obraz nekoliko razjasnil, gubice na čelu in ob očeh so spremenile obliko, zdaj so kazale veliko bolj olajšan izraz.

»ste vi polona?« me je vljudno vprašal. tako kratko in vsakdanje vprašanje, a mi je razjasnilo dan. Iz srca sem se zasmejala in odgovorila. Potem sva se zaklepetala, povabil me je na kavo in pogovarjala sva se. Kaj počneva, kako sva. Nisva se vračala v preteklost, bolj naju je zanimala sedanost. Med tem, ko mi je razlagal o službi, -zaposlil se je namreč na celjski gimnaziji, kjer zdaj poučuje matematiko in fiziko- sem si ga temeljito ogledala. Kljub letom je bil še vedno tako zelo privlačen. Rjavi lasje, ki so mu padali čez čelo so že dobili nekaj sivih odtenkov. pridobil je tudi na kilogramih, a ne veliko. Navadne kavbojke in srajca sta se mu še vedno lepo podala.

»pa ti?« me je vprašal. »si tudi poročena?«

Kmalu sva se morala posloviti, saj je že zelo zamujal v službo. Plačal je pijačo in odšel. Gledala sem za njim, kako že tretjič odhaja iz mojega življenja.